

ŠTO STOJITE I GLEDATE?

Uzašašće, B

Znadete li da u Osijeku ima ulica koja se zove Rastanci? Pogađate: vodi u malo groblje, osječko groblje siromaha. Doista, rastanci znaju biti bolni. Ljudi kojima netko umre, još dugo vremena za svog pokojnika znadu reći: „Kao da ga je netko ukrao.“ Jednostavno ne mogu pojmiti da ga više nema među njima i sve im se nekako čini da će sad otvoriti vrata, nasmijati se i sjesti za stol. Kako je bolno kad čovjek vidi da se to ne događa.

Zacijelo su se i apostoli tako nekako osjećali onoga dana kad je Isus bio uznesen. Radovali su se što je on uskrsnuo, što je živ, što je s njima. I opet su se vratili na svoju omiljenu temu - pitali su ga: *“Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme Izraelu opet uspostaviti kraljevstvo?”* Pitanje je izgledalo logično: Isus se pokazao kao pobjednik nad smrću, pokazao se kao očekivani Mesija, prema tome, bilo je za očekivati da uspostavi Kraljevstvo. Još uvijek su na nj gledali kao na zemaljskog Mesiju. Isus se nije u tome trenutku suviše trudio da im objašnjava: doći će već Duh Sveti koji će ih uputiti.

I dok im je govorio o tome kako će mu oni biti svjedoci, *„podiže se njima naočigled, i oblak ga ote njihovim očima.“* Ostali su iznenađeni, preneraženi, osupnuti. Što se to zbiva? Gledali su netremice *„kako on odlazi na nebo“*. Što to ima značiti? Stvarno su se osjećali *„kao ovce bez pastira“*. Obezglavljeni, nesigurni. Htjeli su da ih on vodi, da bude stalno s njima. I sad posvema nestaje ispred njihovih očiju.

I onda dolazi prijekor: *„I dok su netremice gledali kako on odlazi na nebo, gle, dva čovjeka stadoše kraj njih u bijeloj odjeći i rekoše im: 'Ljudi Galilejci, što stojite i gledate u nebo? Ovaj Isus, koji je od vas uzet na nebo, isto će tako doći kao što ste vidjeli da odlazi na nebo.'“*

Apostoli su morali izvršiti Isusovu zapovijed: pričekati silu Duha Svetoga i onda biti njegovi svjedoci. Sada oni trebaju vršiti Kristovo poslanje. Bog na njih računa. Ojačat će ih snagom svojega Duha. Mogu biti sigurni da će tu svoju zadaću i izvršiti upravo stoga što nisu sami. Nema razloga gledati u nebo i poput izgubljene djece pitati se: što sad? Isti Duh u kojem je djelovao Isus, djelovat će i u njima i oni se doista nemaju čega plašiti.

To je poruka i za nas. Svatko je od nas dobio dar Duha Svetoga i na svakoga od nas Bog računa. Božje smo oruđe u svijetu, dio Kristova Tijela. *„Vi ste rod izabrani, kraljevsko svećenstvo, sveti puk, narod stečeni da naviještate silna djela Onoga koji vas iz tame pozva k divnome svjetlu svojemu.“* (1 Pt 2,9). Ne trebamo se bojati. Isus je s nama. U nama je sila Duha Svetoga. Mi smo Tijelo Kristovo. Po nama i u nama on je živ i nazočan u svijetu. Ne trebamo skrštenih ruku sve očekivati „s neba“ vidljive znake. Dao nam je Crkvu u kojoj na poseban način boravi sila Duha Svetoga. Dao nam je nadu da će ispuniti svoja obećanja.. Dao nam je vjeru u snagu svoga otkupljenja. Dao nam je svoju ljubav koja sve nadilazi i sve pokriva. Dao nam je ruke da možemo činiti dobro svakom čovjeku. Što je najvažnije, sve nas je već sada zaogrnuo svojom slavom, baš kako veli današnja zborna molitva: *„Kristovo uzašašće i naše je uzdignuće.“*

Isus je proslavljen, ali nije otišao između nas. Tu je s nama. Živ i djelatan u svojoj Crkvi. Mi smo njegov glas i njegovo tijelo, mi smo njegova radost. Možemo i trebamo to biti.

Zvonko Pažin